

**Chương 471: Thảm Hoạ Cổng (23) - Suy Nghĩ
Của Lucynil
(Số từ: 3064)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:59 PM 23/06/2023

Màn đêm đã buông xuống.

Tôi đã cân nhắc việc trông chừng Charlotte cho đến khi cô ấy ngủ thiếp đi, nhưng tôi nghĩ tốt hơn là không nên làm vậy.

Tôi càng quan tâm đến cô ấy, cô ấy dường như càng cảm thấy tội lỗi hơn. Vì vậy, tôi nghĩ sẽ tốt hơn cho Charlotte nếu tôi không theo dõi cô ấy.

Bên cạnh đó, tôi không thể chỉ nói chuyện với Charlotte mãi được.

Tôi mang theo Sarkegaar và Lucynil và hướng đến tòa tháp cao nhất ở thủ đô hoàng gia.

Không có nơi nào tốt hơn để nhìn xuống thành phố Lazark.

Sarkegaar xuất hiện trong hình dạng bình thường của cô ấy, như một cô hầu gái duyên dáng, khi cô ấy đến thăm tôi trong quá khứ.

Có lẽ cô ấy nghĩ tôi sẽ không thoải mái với vẻ ngoài ma quỷ của mình.

"Đây là... Bệ hạ... Không, Darkland mới mà ngài đã xây dựng lại?"

"Theo một nghĩa nào đó."

Khung cảnh trải ra trước mắt chúng tôi không tráng lệ như thủ đô hoàng gia, nhưng những con đường ở Lazark được thắp sáng bằng đèn lồng, và ở một mức độ thấp hơn, những người bảo vệ mang theo những ngọn đuốc đi tuần tra các khu dân cư của người tị nạn.

Đây là điểm cao nhất của cung điện hoàng gia, được xây dựng trên nền đất cao.

Chúng tôi có thể nhìn thấy đại dương bao la, những vùng đất vô tận trải dài đến tận chân trời, những khu vực thành phố đang mở rộng và những vùng đất nông nghiệp rộng lớn.

Đó là một cái nhìn ngoạn mục.

Điều mà Sarkegaar muốn là một vùng đất chỉ dành cho quỷ sinh sống.

Tuy nhiên, tôi đã chọn hòa nhập với con người, và tôi vẫn đang giải cứu lũ quỷ trên lục địa.

Mặc dù đó không hoàn toàn là điều mà Sarkegaar mong muốn, nhưng tôi đã xây dựng thành công vương quốc của riêng mình trên vùng đất đã tránh được thảm họa.

Tất nhiên, đó là một vương quốc được xây dựng trên sự cướp bóc.

"Thần chưa bao giờ nghĩ... mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy trước khi chết... Thực ra... thần chưa bao giờ tưởng tượng ra."

Sarkegaar nhìn bến cảng và thành phố Lazark với vẻ mặt xúc động, cũng như những khu dân cư tị nạn rộng lớn và đất canh tác ở phía đối diện.

Trên nóc tòa tháp mở, Sarkegaar đứng yên và xoay người tại chỗ.

Như thể cô ấy sẽ làm như vậy mãi mãi, cô ấy nhìn xung quanh một lần, rồi một lần nữa và một lần nữa.

Vẻ ngoài của cô ấy giống như một đứa trẻ lần đầu tiên nhìn thấy một khung cảnh vô cùng hấp dẫn.

"Thưa Bộ hạ... Thần đã sẵn sàng chết ngay bây giờ. Ngay cả khi thần chết... Thần sẽ chết để chúc phúc cho thế giới mới của người... Thần vô cùng hạnh phúc... Hơn cả hạnh phúc..."

Sarkegaar cười ngây thơ và khóc như một đứa trẻ.

"Tại sao cô lại nghĩ đến cái chết? Có quá nhiều việc phải làm mà cô có thể hối tiếc khi không có đất nước."

"Dù đó là gì, ngay cả khi thần chết vì vùi đầu vào công việc, thần cũng sẽ cười chết mất. Vì vậy, hãy cho thần bất kỳ mệnh lệnh nào."

Sarkegaar nhẹ nhàng giữ gấu váy của cô ấy bằng cả hai tay và cúi đầu trước mặt tôi.

"Tuyệt vời, độc đáo và siêu phàm."

"Người cai trị tuyệt đối của Darkland, chúa tể của tất cả ma quỷ và con người."

"Bệ hạ, bắt tử Ma Vương."

"Thần, Sarkegaar, sẵn sàng tuân theo mệnh lệnh của Bệ hạ bất cứ lúc nào."

Sarkegaar nhìn tôi và mỉm cười.

Nụ cười quỷ quyệt, nham hiểm của Sarkegaar, như mọi khi.

Nhưng đôi mắt cô ấy đắm lệt, và mặc dù cô ấy đang cải trang thành một phụ nữ loài người, vẻ mặt của cô ấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Tại thời điểm này, nếu hạnh phúc được thể hiện trong một biểu hiện, nó sẽ giống như thế này.

Vẻ ngoài của cô ấy tràn ngập niềm vui khiến tôi nghĩ vậy.

Lúc đầu, tôi thực sự sợ hãi.

Tôi nghĩ rằng một ngày nào đó, tôi có thể phải loại bỏ Sarkegaar.

Và đến một lúc nào đó, tôi cảm thấy tội lỗi vì đã không thể hoàn thành tâm nguyện của Sarkegaar.

Nhưng khi mong muốn của tôi không thành, cuối cùng tôi đã làm những gì tôi không muốn làm. Cuối cùng, tôi trở thành chúa tể của Darkland. Vì thế.

"Chào mừng trở lại."

Khi tôi ôm Sarkegaar,

"Cô là thuộc hạ trung thành nhất của ta."

Tôi đã nói ra những cảm xúc chân thành của mình mà tôi đã nghĩ ra cho đến tận bây giờ.

Sarkegaar đi xuống tòa tháp, nói rằng cô ấy muốn tận mắt nhìn thấy Darkland của tôi gần hơn.

Nó có tốt không?

Cứ tưởng Sarkegaar sẽ vui lắm nhưng không nghĩ lại vui đến thế nên hơi khó hiểu.

"Cậu đã làm rất nhiều trong hai năm."

Trước lời nói của Lucynil, tôi nhếch mép cười. Sarkegaar cảm động trước việc tái thiết Darkland, nhưng Lucynil dường như hoàn toàn ngạc nhiên khi điều đó có thể xảy ra chỉ trong hai năm.

—Sarkegaar, Epinhauser, Loyar và Lucynil.

Bốn người này là những người đã trực tiếp chặn các hiệp sĩ của Saviolin Tana và Shanapell khi tôi trốn thoát khỏi Temple.

Loyar và Epinhauser đã chết, và tôi phải mất khá nhiều thời gian mới tìm được hai người còn lại.

"Chắc là đã vất vả lắm suốt thời gian qua rồi..."

"Không, tôi thực sự ổn."

Lời cảnh báo của tôi rằng giết Lucynil và Sarkegaar sẽ dẫn đến một mối quan hệ thù địch vĩnh viễn.

Tôi tự hỏi liệu Đế chế có thực sự không đối xử bất cần với Sarkegaar và Lucynil vì điều đó không.

"Archdemon. Ngay cả khi tôi đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn, thì điều đó sẽ chiếm bao nhiêu phần trăm trong cuộc đời tôi, chỉ mới hai năm thôi mà?"

Lucynil nói rằng vì cô ấy đã sống trong một thời gian dài như vậy nên cho dù có đau đớn thì cũng không có nhiều ý nghĩa như vậy.

Mặc dù vậy, sự thật rằng Lucynil đã liều mạng vì tôi không thay đổi.

Lucynil lặng lẽ nhìn chăm chăm vào ánh đèn thành phố.

"Cậu biết đấy, Valier. Tôi thấy điều này tuyệt vời hơn."

"...Nó là gì?"

"Chúng ta đã đến khu phố này cùng nhau, nhớ không?"

"Đúng."

Đã có lần tôi và Lucynil cùng nhau đến đảo Edina để gặp Airi.

Lucynil hẳn đã biết rằng khung cảnh của đảo Edina vào mùa đông năm đó rất khác so với bây giờ.

"Làm thế nào mà nhiều thay đổi như vậy chỉ trong hai năm?"

Chỉ trong hai năm, không chỉ có một thánh đường lớn được xây dựng, mà quy mô của thành phố cũng được mở rộng không gì so sánh được.

"Tại sao thời gian của con người trôi nhanh như vậy?"

Chỉ trong hai năm, khung cảnh này đã được tạo ra. Lucynil dường như thấy nó hấp dẫn.

"Thật dễ thương và đáng yêu."

Lucynil nói vậy liền che miệng cười.

"Nhưng đó là điều khiến nó buồn hơn."

Trong cuộc sống của con người, có một kết thúc gọi là cái chết. Đó là lý do tại sao Lucynil dường như cảm thấy vừa thông minh vừa buồn bã cùng một lúc.

"Tại sao cô lại giúp tôi, Lucynil?"

"...Huh?"

Trước câu hỏi của tôi, Lucynil nghiêng đầu.

Lucynil đã giúp tôi.

Cũng hợp lý khi nói rằng cô ấy chỉ đứng sau Eleris trong Hội đồng. Cô ấy thậm chí còn liều chết vì tôi.

Tôi thực sự không thể biết liệu Lucynil có lý do gì để làm điều đó hay không. Tôi chỉ nghe nói rằng

cô ấy đã nhận được sự giúp đỡ từ Eleris và đang trả nợ.

Lucynil nhìn tôi.

"Khi cuộc sống của tôi đến giới hạn, chính Eleris đã giúp tôi trở thành ma cà rồng."

"Ah..."

Tôi nghĩ rằng tôi có thể không biết một điều như vậy, nhưng có phải Eleris đã giúp Lucynil, người mà cuộc sống vật lý của Homunculus đã đạt đến giới hạn?

"Vì vậy, tôi ban đầu là một thành viên của bộ tộc Hwayo. Eleris không có ý định tự mình lãnh đạo một gia tộc. Người ta nói rằng tôi có thể bị biến thành ma cà rồng, nhưng tôi sẽ không được chăm sóc. Đó là tại sao Gia chủ của Wednesday, người gần gũi với Eleris, lại nhận tôi vào."

"Và sau đó cô trở thành người đứng đầu bộ tộc Suyo?"

"Người đứng đầu bộ tộc Suyu trước đây cũng không có thành viên nào, chỉ còn lại có tôi kế thừa."

Lucynil vươn vai.

"Tuy nhiên, thành thật mà nói, tôi đã nghĩ đến việc trả nợ cuộc đời bằng cách giúp cậu... Chà? Tôi có xu hướng làm việc chăm chỉ trong mọi việc."

Điều đó bằng cách nào đó làm tôi cười khúc khích.

"Trở thành một người bất tử chắc chắn dẫn đến sự lười biếng. Sau đó, khi sự lười biếng đó biến thành sự nhàm chán và thậm chí trở nên mệt mỏi, một người sẽ từ bỏ cuộc sống. Tôi đã nói với cậu trước đây, phải không? Hầu hết các Chúa tể ma cà rồng đều tự nguyện từ bỏ cuộc sống."

"Đúng rồi."

"Vì vậy, tôi không có nhiều việc phải làm, nhưng khi tôi quyết định làm điều gì đó, tôi sẽ làm việc chăm chỉ. Giúp đỡ cậu là trong bối cảnh đó."

Để giúp tôi, cô ấy thậm chí còn liều mạng.

Điều đó nghe có vẻ hơi lạ.

"Phức tạp sao? Giống như Antirianus rất kỳ quái, cậu cũng có thể coi như tôi rất kỳ quái."

"Sự lạ lùng đó rất thuận lợi cho tôi".

"Là nó sao?"

Tất nhiên, sự kỳ lạ của Antirianus thật khó chịu, nhưng nó cũng thuận tiện cho tôi.

"Tất nhiên, chỉ vì tôi làm việc chăm chỉ trong mọi việc không có nghĩa là tôi làm việc chăm chỉ vì những người đáng ghét hay tầm thường."

Lucynil vươn vai lần nữa, hít thở sâu vài lần.

"Cậu khá xinh đẹp, dễ thương và độc đáo. Có vẻ như những người bất tử như tôi chắc chắn sẽ tìm thấy một người như cậu đáng yêu khi chúng tôi già đi."

"Chúng tôi đã quá già, vì vậy chúng tôi biết quá rõ những gì có thể và không thể."

"Chúng tôi đã sống qua lịch sử được ghi lại trong sách hoặc tài liệu."

"Những sinh vật mơ ước quá lớn."

"Biết rằng nó chỉ thoáng qua, rằng điều đó là không thể, rằng nó quá nặng nề."

"Vì vậy, chúng tôi không bao giờ nghĩ rằng một giấc mơ như vậy có thể trở thành hiện thực. Đối với những sinh vật mơ ước quá lớn như vậy, chúng tôi có nên cười nhạo họ không?"

"Thực tế không phải như vậy."

"Chúng tôi đã thấy rất nhiều thất bại, nhưng cũng có một số ít thành công."

"Dù trăm người thất bại, chúng tôi cũng đã thấy một người thành công. Chúng tôi đã nhiều lần thấy quả trứng vỡ đá. Tuy nhiên, số lượng trứng vỡ là vô số, và số lượng trứng vỡ những tảng đá chỉ là một số ít trong thời gian dài đó."

"Thử những điều không bao giờ có thể, vô số người đã thất bại và chết, nhưng chúng tôi đã thấy ai đó thành công."

"Vì vậy, tôi không cười vào những nỗ lực bất khả thi đó."

"Trong khi những người thất bại thật đáng thương."

"Tôi nghĩ những người thành công thật tuyệt vời."

"Những người bất tử như tôi thấy những sinh vật như cậu thật thảm hại, khốn khổ và đáng tiếc."

"Cho nên, tôi nghĩ muốn làm một chuyện cho cậu."

"Cậu hiểu không, Archdemon?"

"Vì vậy, tôi muốn đảm bảo rằng câu chuyện của cậu không được nhớ đến như một bi kịch. Thay vì theo dõi lịch sử từ bên lề như tôi vẫn luôn làm, tôi muốn tạo ra câu chuyện này cùng với cậu."

"Và vì vậy, sự giúp đỡ mà Eleris đã dành cho tôi không còn quan trọng nữa."

‘Tôi sẽ đảm bảo rằng nó không trở thành một câu chuyện bi thảm.’

Antirianus nói mình không quan tâm tôi chết thảm hay thành công.

Mặc dù tôi không thể nói Lucynil hoàn toàn ngược lại, nhưng cô ấy có vẻ quan tâm đến tôi.

Cô ấy sẽ giúp đảm bảo câu chuyện của tôi không kết thúc trong bi kịch.

Đó không chỉ là làm bất cứ điều gì cho tôi, mà có điều gì đó về những từ cụ thể đó đã vang vọng trong trái tim tôi.

Lucynil uể oải vươn vai.

"Tuy nhiên, thật khó chịu khi không thể hít thở không khí ban đêm bên ngoài dù chỉ một lần trong suốt hai năm đó, mặc dù đó là một thời gian ngắn."

Cô đã được thoải mái nhưng chưa bao giờ thực sự tự do.

"Reinhardt."

"Vâng."

Cô ấy đã gọi tôi là Archdemon, Valier và Reinhardt, sử dụng những cái tên khác nhau một cách tình cờ.

Lucynil mỉm cười với tôi khi cô ấy gọi tôi bằng bất cứ thứ gì cô ấy thích.

"Cảm ơn cậu đã cho tôi không khí ban đêm một lần nữa."

Cô coi nó như một món quà.

Thay vì oán giận tôi vì đã không chú ý đến cô ấy trong hai năm, cô ấy lại biết ơn.

Giá như trên đời có nhiều người bất tử như Lucynil thì hay biết mấy.

Để trả ơn vì đã cứu mạng tôi, cô ấy đã phải ngồi tù hai năm.

Chưa hết, cô bày tỏ lòng biết ơn chỉ vì một hơi thở không khí lạnh giá của đêm.

Tôi không nên nghĩ đó là hạnh phúc.

Thời gian để biết ơn và đánh giá cao vẫn chưa đến.

"Tôi biết ơn hơn."

Tôi rất biết ơn vì có thể gặp lại Sarkegaar, Lucynil và Charlotte, dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Và, tôi đã hạnh phúc.

Sau khi Lucynil và Sarkegaar rời đi, tôi ngồi một mình trên lan can của tòa tháp, lặng lẽ ngắm nhìn đường phố Lazark.

Tôi đã thành công trong những gì tôi muốn.

Đã có thiệt hại không thể tránh khỏi, nhưng nó thực sự không thể tránh khỏi.

Những tàn dư của Black Order đã chạy trốn sau cái chết của thủ lĩnh của họ.

Tuy nhiên.

Tôi nhìn chăm chăm vào khoảng không rộng lớn dưới chân mình.

Đó là một cảm giác xa vời.

Có những điều tốt, nhưng cũng có những điều khủng khiếp.

Tôi đã tàn nhẫn với Ellen.

Tôi nghĩ đó là cách hành động tốt nhất trong tình huống đó. Và ngay cả khi tôi ở trong tình huống đó một lần nữa, tôi tin rằng tôi cũng sẽ làm như vậy.

Chắc hẳn Ellen đang rất đau khổ.

Chúng tôi không thể có một cuộc trò chuyện bình thường.

Cái nhìn trong mắt cô ấy, thấm đẫm nỗi sợ hãi, buồn bã và khiếp sợ, khi cô ấy nhìn tôi, sẽ không thể nào quên được.

Ánh mắt đó.

Mũi kiếm run rẩy.

Miệng cô chứa đầy những điều cô muốn nói nhưng không thể mở ra được.

Tất cả những điều này đã khắc sâu vào tâm trí tôi một cách đau đớn.

"..."

Tôi đau đớn bao nhiêu, hoặc có lẽ còn hơn thế nữa, thì có lẽ Ellen còn đau đớn hơn.

Tôi lại càng làm cô ấy đau hơn.

Tôi đã làm tổn thương cô ấy.

Và, trải nghiệm bị tổn thương về thể chất đối với tôi sẽ còn khiến Ellen sốc hơn nữa.

Tôi phải làm điều đó, nhưng chắc chắn là Ellen đang rất đau đớn.

Tôi muốn nói rằng tôi xin lỗi.

Nhưng một ngày như vậy có bao giờ đến với chúng tôi không?

Có lẽ, một ngày như vậy sẽ không bao giờ đến.

Tôi lặng lẽ nhìn những ngọn đèn đường.

Ellen và tôi sống ở hai thế giới khác nhau.

Tôi đã tạo ra một xã hội của quỷ và con người ở đây.

Ellen phải trở thành sợi dây hy vọng duy nhất cho nhân loại, gắn kết họ lại với nhau giữa hận thù, sợ hãi và giận dữ.

Giờ đây, Ellen còn quan trọng hơn cả Hoàng đế.

Vì vậy, tôi và Ellen sống ở hai thế giới khác nhau.

Điều tốt nhất cho tôi và Ellen là sống như thế này, không biết nhau ở đâu.

Gặp nhau thì phải đánh, dù là gượng ép. Chúng tôi phải trưng ra cuộc chiến đấu đó cho mọi người xem.

Chúng ta là kẻ thù.

Mọi người phải tin rằng Anh hùng mạnh hơn Ma vương.

Họ phải tin rằng Ma vương không thể tấn công Đế chế và nhân loại vì sợ hãi Anh hùng, và rằng một ngày nào đó Anh hùng sẽ đánh bại Ma vương.

Vì vậy, tôi đã cố tình cho Ellen một đòn chí mạng. Cuộc chiến đó là cần thiết, và tôi cố tình giả vờ thua.

Nhưng nếu thì sao?

Nếu tôi chiến đấu với Ellen một cách chân thành, thì hôm nay tôi đã nhận ra kết quả sẽ ra sao.

"....."

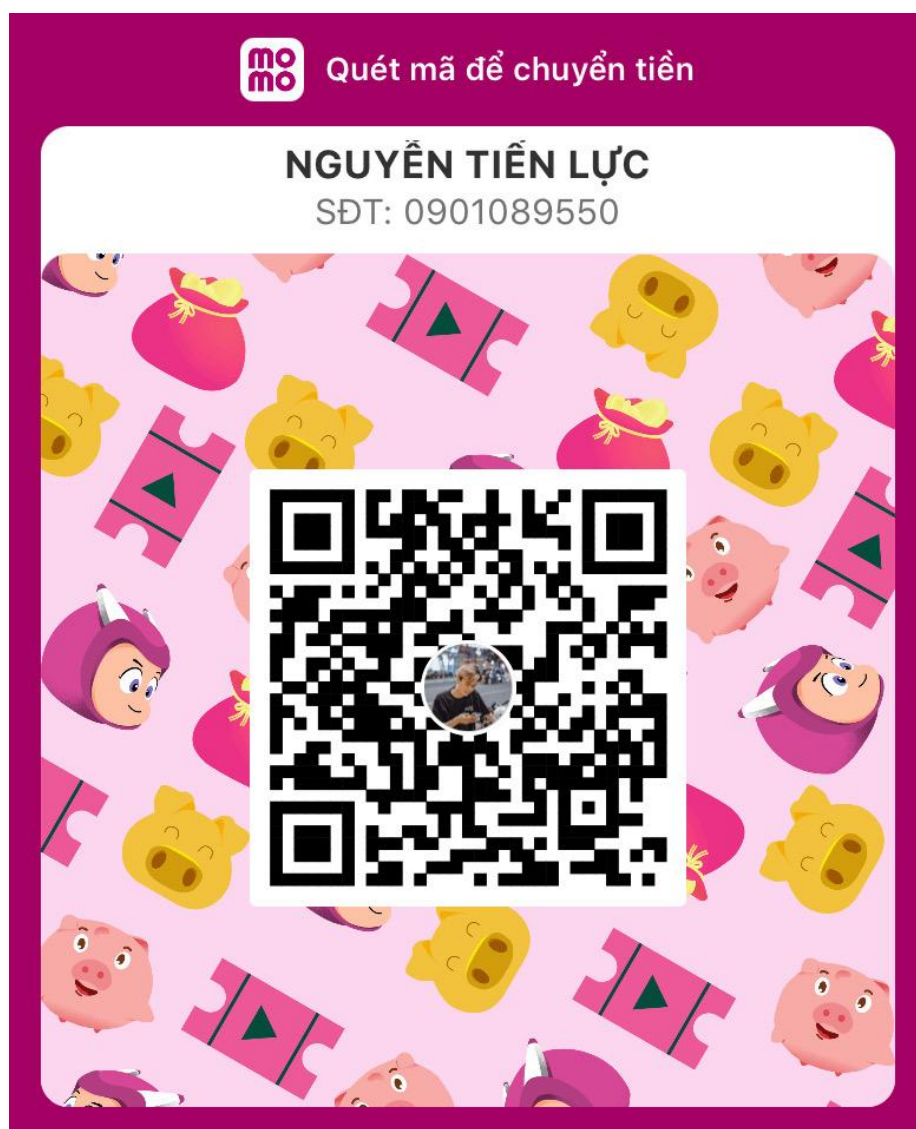
Nếu tôi chiến đấu với Ellen Artorius một cách nghiêm túc.

Nếu một ngày như vậy bao giờ đến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi sẽ bị đánh bại.

Hôm nay tôi nhận ra một sự thật khách quan như vậy, là do cuộc chiến ngoài ý muốn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading